

«Δημοτικὸν Θέατρον Ἀθηνῶν»

— Τὴν παρελθούσαν Κοριθακὴν ἐγένετο ἡ ὀπίς τοῦ κ. Λεκατσῆ τελετικὴ ἑσπερίς, καθ' ἣν ἀπαγγέθη ἡ «Ριτσαλιὰ» τοῦ Λύττου.

— Τὸν Ριτσαλιὴν ὑπεδύθη ὁ Λεκατσῆς μετὰ θαυμαστῆς ἐπιτυχίας καὶ τέχνης. Εἰς ἕνα τοῦ τὰς σκηνῶν ἰδιοκράτους κυριαρχικῶς διὰ τῆς φυσικῆς καὶ ἀδύνατου ὑποκειμένου του καὶ τῆς διαγωγῆς καὶ ἀφύου καθ' ἕνα ἀπαγγελίας του. Τέλειος, μὰ τέλειος καθ' ἕνα ἦτο· καὶ αἱ μεταπτώσεις του φοιτητάται. Ὁ Λεκατσῆς εἶνε ὁ μοναδικὸς μας Ριτσαλιὴν· οὐδεὶς μὲν· σήμερον ἐτόλμησαν, οὐτε κατὰ δυνάμειν νὰ σκευθῆν ἂν τὸν Ριτσαλιὴν.

— Ὁ Ριτσαλιὴς εἶνε ἔργον ἀψήστης δυνάμειος, ἀπαιτεῖ δι' ἡθοποῖον μὴ δυνάμειν καὶ τέχνην μεγάλην καὶ ἰσορροπίαν διακρινούσταν ὡς τοιοῦτον εἶμε τὸν Λεκατσῆν, ὅστις διὰ τῆς μεγάλης δυνάμειος του καὶ τέχνης δίδει ἀληθῆ ζωὴν, νόημα, αἰσθητικὴν καὶ τὸν ἰσθμὸν εἰς καλλιτεχνικὰ ἄφη διαθεωρήματα. Εἴμεθα βέβαιος, ὅτι καὶ αὐτοὶ ὁ συγγραφεὺς ἂν τὸν ἔβλεπε, θὰ τὸν ἰσθμὸν διὰ τὴν τότεν μεγάλην ἐπιτυχίαν του.

— Ὁ Λεκατσῆς πλὴν τῆς μεγάλης ὑποκριτικῆς του δυνάμειος καὶ τέχνης ἦν ἔχει κατορθῶσαι, καθ' ἣν στιγμὴν παίζει, νὰ διαυδῆ καὶ τοὺς λοιποὺς ἡθοποιοὺς, ὑποκρινόμενον αὐτοῖς δι' ἑλαφροῦ κτηνῆματος τοῦ ποδοῦ του ἐπὶ τῆς σκηνῆς τὴν στιγμήν τῆς εἰσόδου καὶ ἐξόδου των. Ἐπὶ τῷ ἔχει καὶ τὴν φωνὴν καταλλήλοτάτην διὰ τὸν ῥόλον του αὐτοῦ, φωνὴν ἦν οὐτὶ ὁ συγγραφεὺς αὐτοῦ δὴν θὰ ἔβλεπε ποτὶ.

— Εἰς τὸ τέλος τῆς παραστάσεως ἠκούσαμεν κάποιον λίγονα εἰς τὸν Διονύσιον Ταυροκόρη καὶ Λεκατσῆν νὰ εἴη: «Ἦσθε παίζει, τέλειος μὰ τέλειος» ὅπως οὐ εἶσαι εἰς τὸν «Ἀλέξιο» εἰς τὸν «Ὀθέλλου», αὐτοὶ εἶνε εἰς τὸν «Ριτσαλιὴν».

— Τὴν Ἰουλιαν ὑπεδύθη ἡ δις Μαρίας Κοκοπούλη μὴ πολλὴν ἐπιτυχίαν· καὶ ἡ φωνὴ τῆς, καὶ ἡ ἀπαγγελία τῆς καὶ ἡ ὑποκριτικὴ τῆς ἀρετὰ καλὴ· τῆς λείπει μόνον ὁ ἄερος εἰς τὴν σκηνήν, δηλαδὴ ἡ κατακρηστικὴ αὐτῆς· δὴν ἔβλεπον εἰς κυρία τῆς σκηνῆς· ἀλλ' ἔχει καιρὸν, διότι εἶνε ἀόκητος μικρὰ καὶ εἰς τὴν ἀρχὴν τῆς δόσεως τῆς· καλὸν εἶνε τὰς χειρὰς τῆς νὰ προσπαθῆται νὰ πρῆσθ ὀλίγον ἑλευθέρως, καὶ ἔχει νὰ τὰς κρατῆ κολλημένας εἰς τὸ στήμα τῆς, διότι τῆς ἀραιοῦν, πολλὸ ἀπὸ τὴν ὄλην ὑποκρίσιν. Ταῦτα ὅμως ἐντὶς τῶν ὁρίων τῆς φυσικότητος ἰσοκρίσιν.

— Τὸν Λουδοβίκου ὑπεδύθη ὁ Δημόσιος μὴ πολλὴν ἐπιτυχίαν.

— Τὸν δὲ Μωκρὰ ὑπεδύθη ὁ Σκορδίλης μὴ ἀρετὴν δυνάμειν ἡ φωνὴ του πολὺ καλὴ, μόνον πολὺ ἐπιτηδευμένη εἰς πολλὰ μέρη καὶ ἕνα εἰς τὴν α', πρῶτον· καὶ ἡ ἀπαγγελία του καλὴ. Κατορθῶσαι ὁ Σκορδίλης διὰ τῆς πόλης καὶ εὐνοειδῆτος μελέτης, ἂν καὶ ἐχρηάταιτο περισσότερο εἰς καὶ τῆς περιστῆς ἐπιμαλίας καὶ κατέβηκε, νὰ παρουσιασθῆ λίαν εὐπροσώπως εἰς τὸ κοινὸν καὶ νὰ συγκαταθῆ τῶσον ἂν τῆ ἰσχυροῦς τοῦ μέρους του, ὡστε, οὐ μόνον νὰ ἐκιδουισθῆ ἀπέναντι τῆς ἰσχυροῦς τοῦ Ριτσαλιὴ—Λεκατσῆ, ἀλλὰ καὶ νὰ ἀρῆται τὰς καλλιτέρας τῶν ἐντοπίσεων. Διὰ νὰ εἴμεθα ὅμως ἀληθεῖς πρέπει νὰ ὁμολογήσωμεν ὅτι ὑστεροῦσε καὶ εἰς τὴν σκηνῆς.

— Τὸν Βαρσάβιν ὑπεδύθη ὁ Κωνσταντινοπούλος μὴ ἀρετὴν ἐπιτυχίαν.

— Τὸν Φραγκίσκου ὑπεδύθη ὁ ἀρετικὸς τῆς «Ρωμῆος» ἡ τῶνος τῆς φωνῆς του καλὸς, ἔχει ὅμοι καὶ ἡ ἀπαγγελία του· μὴ μόνον ὡσαύτως καὶ ἄγωνίαν πρὸς πολὺ μάλιστ' ἰσχυρὰ τὰ λόγια του, πρῶτον ῥοδερὰ τὸ στήμα του καὶ ἀφύου τὸν λαμὸν του, ὅστις πνεύματος. Ἐπὶ δὲ αἱ βηματισμοὶ του ἐπιτηδευμένοι ῥοδερὰ· εἰς καθὲ τοῦ ῥήμα ἐκλυοῦντο τῶσον ὡστε ἐνόησεν, ὅτι θὰ ἔπαιον, ἂν δὴν ἐπρόφθανε νὰ στηριχθῆ πατῶν καὶ τὸ ἄλλο του ποδὶ· μάλιστ' ἐκρίσιν ἡ ἐξηκρίσιν ἐπὶ τῆς σκηνῆς.

— Τὸν Δι-Βήριγγον ὑπεδύθη ὁ Βεΐκης μὴ πολλὴν ἐπιτυχίαν, μὴ ὅλον τὸν ὀλίγον χρόνον καθ' ἣν εἰς τὸ θέατρον, κατορθῶσαι νὰ κατακτῆται τὴν σκηνήν καὶ νὰ γίνῃ κυρίως αὐτῆς· διὰ τοῦτο αἱ βηματισμοὶ καὶ ἡ στάσις του εἶνε ἀρετὴς καὶ ἀνεπιτηδευτοί. Ἡ φωνὴ του διαυδῆ, καὶ ἡ ἀπαγγελία του ἀφύου, ἡ ὑποκριτικὴ του φυσικὴ καὶ ἀδύνατος. Νομίζω τις εἰς βλεπῆ· εἰς τὴν σκηνήν παλαιὸν ἡθοποῖον καὶ ἔχει τὸν πρῶτον Βεΐκην. Καὶ ὡπὸ καλαισθητικῆν ἴσθμιν τέλειος.

— Κόσμος ἀρετὸς ἐπὶ μέρη τὴν παραστάσιν.

— Τὸν Κουκουράκη, μνηστῆρα τῆς Γιουκαρίνης, ὑπεδύθη ὁ Παπακωνσταντῆ κατ' ἐξαιρετικῆς ἐπιτυχίας· ἐβριμύδουσε κυριαρχικῶς. Ἡ εἰσοδὸς του κατὰ τὴν α' πρῶτον ἦτο ἰσχυρὸς, ὡς καὶ ἡ τῆς δ' πρῶτος. Ἡ ἀπαγγελία του διαυδῆ καὶ ἀφύου, ὁ βηματισμὸς τῶν στιγμῶν λίαν ἐπιτυχῆς, ἡ δὲ ὑποκριτικὴ του δυνάμειος μεγάλη. Ἐπαιτεῖ μὴ πολλὴν τέχνην καὶ πολὺ χαρακτηρισμὸν τῆς ζωῆσιν τῶν παθημάτων καὶ τὴν γένων τῆς Κοκορούμη ἐκτελεῖ πρὸν ὄρατα καὶ μὴ πῆρα πολλὴν παραστατικότητα κατ' ὄλην τὴν ἐξουλοῦσε ὡπὸ ἔχει ἀπὸ τῆς πολλῆς τοσμητικῆς τῆς Γιουκαρίνης.

— Τὸν Γιάννη, ὑπεδύθη τῆς Κοκορούμη, ὑπεδύθη ὁ Σκορδίλης.

— Τὴν παραστάσιν ἐτέλεσαν ὁ πρῶτῆς Ἀνδρέας συνοδευόμενος ὡπὸ τοῦ ἀλλοῦ κ. Παπαρηγοπούλου.

— Τὸ θέατρον ἦτο καταμειστον κόσμος, ὅστις φρονητικῶς ἐγινεκοῦται· εἰς καθὲ ἀνταγωνιστὰ στίχον τοῦ Σουρῆ, τὸν ὡπὸν εἰς τὸ τέλος ἐκαστῆς πρῶτος ἐκάλουν εἰς τὴν σκηνήν καὶ τὸν ἐγινεκοῦσαν καταμειστον.

— Εἰς τὸν Σουρῆν προσέφρασαν μίαν ὄραταν ἀνδοδέρμη, τῆς ῥήματος γένους.

— Εἰς ἕκαστον ἐπὶ ἄρα ἐκαστῆς πρῶτος πάντες οἱ φίλοι τοῦ Σουρῆ δημοσιογράφοι καὶ μὴ τὸν ἐπισκίπουντο εἰς τὰ παρασκηνία καὶ τὸν συναχίζοντο διὰ τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ ἔργου του.